

JACODINE VAN DE VELDE

Storm in een
glas takkentheee

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440127

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij Dutch Venture Publishing
Copyright © 2022 Jacodine van de Velde
Tekstredactie: Marijke Vos & Juliëtte Heugen**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

**Life, isn't about waiting for the storm to pass.
It's about learning how to dance in the rain.**

- Vivian Greene

Hoofdstuk 1

Sara

‘Sara! Daar komen ze!’ Enthousiast springt Nova op en neer op de bank. Als ze over haar schouder kijkt en daar niet mij, maar de strenge blik van haar vader aantreft, laat ze zich snel op haar knieën zakken.

Mij kan die bank niets schelen; ik ben al op weg naar de voordeur. Als ik mijn twee blonde krullenbollen uit de auto zie komen, slik ik een brok van emotie weg. Nova heeft Jenna en Liv gemist, maar lang niet zo erg als ik. Telkens weer voelt het alsof een deel van mij met hen meegaat als mijn dochters bij Stef zijn. De vakanties zijn langer dan de weekenden en dus nog erger.

‘Mama!’ roept Jenna. Ze rent naar me toe en klemt haar armen strak om mijn bovenbenen heen voordat ik me kan laten zakken om haar te omhelzen.

‘Hé, lieverd. Wat ben je lekker bruin.’ Ik zak op een knie en knuffel haar stevig terwijl ik over Jenna’s schouder toekijk hoe Liv worstelt om haar Frozen rugzak niet te laten vallen. Het ding puilt uit van alle rommel die ze waar-

schijnlijk in de auto bij zich wilde hebben.

Uiteindelijk plukt ze haar beer eruit en laat de rest op de grond kletteren. Stef komt achter haar de tuin in gestapt en uit een geërgerd: ‘Liv...’ Ze reageert er echter niet op en rent op me af.

Tenminste, dat denk ik. Tot ze halverwege het paadje blijft staan en uitroept: ‘Waarr is Camiel en Nova?’ Ik glimlach. Mijn vijfjarige kan sinds kort een soort van ‘r’ zeggen, maar brouwt daar enorm bij. Zo schattig, ook dat heb ik gemist.

Wanneer haar gezicht oplicht alsof ze eindelijk die puppy heeft gekregen waar ze al maanden om zeurt, weet ik dat haar ‘tweede papa’ en haar ‘nieuwe zus’ ook in de deuropening zijn verschenen. Rakelings rent ze langs me heen naar Camiel, die haar lachend opvangt.

‘Hé, boefje,’ begroet hij haar en een regen van kusjes landt op zijn wangen. ‘Heb je me gemist?’ Ze knikt op de enthousiaste manier die ik van haar gewend ben en die haar krullen op en neer laat dansen.

Liv heeft een enorm zwak voor Camiel, wat met regelmaat pijnlijke momenten voor Stef oplevert... en in dit geval ook voor mij, want het is nogal confronterend dat ze na twee weken

vakantie meer interesse voor Camiel heeft dan voor mij. Confronterend, maar ook zeer aandoenlijk.

‘Ik heb jou ook gemist, maar ik denk dat mama heel graag een knuffel van je wil,’ spoort Camiel haar aan terwijl hij haar op de grond zet.

De twinkelingen in zijn ogen doven iets als zijn blik op mijn ex-man landt. ‘Stef,’ begroet hij hem met een kort knikje.

Nadat Liv me op een korte, maar net zo harts-tochtelijke begroeting als Camiel heeft getrakteerd, vertrekken de drie meiden uitgelaten naar binnen, ons in de voortuin achterlatend.

‘Hebben jullie een fijne vakantie gehad?’ Omwille van mijn dochters probeer ik het contact met Stef zo beschaafd mogelijk te houden. Dat maakt hij me niet altijd makkelijk, wat precies de reden is dat Camiel hem met een kilte benadert die absoluut niet bij het karakter van mijn aanstaande man past.

Stef knikt en steekt zijn handen in zijn broekzakken. Met die donkere ogen van hem kijkt hij me indringend aan. ‘Ik begrijp van Liv dat ik jullie mag feliciteren.’ Zijn opmerking klinkt allesbehalve als een felicitatie.

Shit, ik had kunnen weten dat die kleine

spraakwaterval haar mond niet zou houden.

Een maand geleden vroeg Camiel me ten huwelijk en ik had Stef er zelf van op de hoogte willen brengen, alleen had ik daar nog niet direct zin in. Misschien had ik dat beter toch kunnen doen.

‘Dat klopt.’ Ik voel dat Camiel achter me komt staan. Zijn warmte straalt tegen mijn rug en is meer dan welkom als tegenhanger van de ijzige blik die Stef me toewerpt. ‘Ik neem aan dat je het over de bruiloft hebt.’

‘Inderdaad. Of heb je nog meer te vieren?’ Zijn blik schuift naar mijn buik en heupen.

Ik verstijf.

Stef en ik zijn nu tweeënhalf jaar uit elkaar en nog steeds weet hij als geen ander onzekerheden bij me aan te wakkeren. In de laatste periode van ons huwelijk liet hij maar al te duidelijk merken dat er na mijn zwangerschap van Liv naar zijn zin te veel kilo’s waren blijven plakken.

‘Wanneer dat het geval is, hoor je het vanzelf,’ meldt Camiel op afgemeten toon en hij legt zijn hand op mijn heup. Zijn reactie verbaast me, want dat onderwerp is nog helemaal niet aan de orde geweest.

‘O, en krijg ik dat dan ook via mijn doch-

ter te horen?’ kaatst Stef verwijtend terug. Zijn blik verschuift van Camiel naar mij. ‘Zou het niet fatsoenlijker zijn geweest als je me dit zelf had verteld?’

Alsof hij zo fatsoenlijk was toen hij me met Kelly, zijn secretaresse, bedroog.

Ik houd die gedachte voor me en begin me te verdedigen. ‘Dat was ik heus wel van plan, maar het was er nog niet van gekomen en...’

‘Vind je dit zelf ook niet een beetje te snel?’ onderbreekt hij me botweg.

Mijn geduld begint in een rap tempo te smelten en voor alle duidelijkheid: niet door de hete augustuszon. Aan het verstrakken van Camiels vingers op mijn heup merk ik dat ook hij zijn uiterste best doet om zijn zelfbeheersing te bewaren. Hij weet echter dat ik mijn strijd met Stef zelf wil voeren. Mijn ex moet weten dat hij niet langer over me heen kan walsen.

‘Nee, Stef, dat vind ik niet. En wat jij ervan vindt, doet er niet toe.’

‘Dat doet er zeker wel toe, aangezien mijn dochters er de dupe van zijn als deze impulsieve actie op niets uitloopt.’

Mijn mond valt open. ‘Dit is absoluut geen impulsieve actie en praktisch gezien verandert er voor de meiden niets,’ bijt ik hem toe.

Stef zet een stap opzij en maakt aanstalten om naar de voordeur te lopen. ‘Ik denk dat we dit gesprek beter binnen kunnen voortzetten.’

Ik spiegel zijn beweging en stap ook opzij, waardoor Camiels hand van mijn heup valt. ‘Nee, dat doen we niet.’ Ik wil hem zo min mogelijk in mijn huis hebben en ben al helemaal niet van plan om dit met hem te bespreken. ‘Ik heb jouw toestemming verdorie helemaal niet nodig.’ Als hij aanstalten maakt om iets te zeggen, voeg ik er nijdig aan toe: ‘Ik ben hier niet degene die in de afgelopen twee jaar meer dan vijf relaties heeft gehad. Waag het niet mij de les te lezen over impulsieve acties die gevolgen hebben voor onze dochters.’

Mijn bijna zevenentachtigjarige buurvrouw Maartje kan alles waarschijnlijk in geuren en kleuren horen – en als Stef zo doorgaat de rest van de straat ook – maar dat kan me niets schelen.

‘Die relaties stelden niets voor...’

‘Nee, dat is het trieste eraan. Jij confronteert je dochters steeds met een nieuwe Kelly in je leven, vrouwen aan wie ze moeten wennen, die mee op vakantie gaan en bij we ze soms zelfs moeten logeren. En ze zijn nog niet aan de dame in kwestie gewend of ze is alweer uit je leven

verdwenen.’ Wie weet hoelang het duurt voordat hij Edith, zijn huidige verovering, bedriegt met de volgende. Ik zet een stap naar hem toe en kijk hem fel aan. ‘Deze relatie, van Camiel en mij, stelt wel degelijk iets voor en dat zul je moeten accepteren.’

‘Sara,’ sist hij, ‘laten we dit binnen bespreken...’

‘Er valt niets te bespreken. Je kunt afscheid nemen van je dochters en dan verdwijn je mijn huis uit.’ Bewust zeg ik ‘mijn huis’, omdat ik weet dat het hem nog altijd frustreert dat ik hem destijds de deur uit heb gezet en hij, meneer de hot shot notaris, daar niets tegenin kon brengen, aangezien het huis van mij was.

Een paar tellen staren we elkaar in een woordeloze krachtmeting fel aan. Ik wijk niet voor zijn priemende blik, weiger toe te geven. Uiteindelijk verbreekt hij het oogcontact door zich met een ruk om te draaien en naar de auto te lopen om de spullen van de meiden uit de kofferbak te halen. Onmiddellijk begin ik te trillen.

‘Goed zo, Saartje,’ fluistert Camiel en hij drukt een kus op mijn wang voordat hij naar het begin van de tuin beent om Livs rugzak van de grond op te rapen.